

"je moet dorst hebben naar het welzijn van je broers"

CATECHESE VOOR PADRE PIO'S GEBEDSGROEPEN

door Pater Luciano Lotti

April 2021

GEBED IN DE FAMILIE

Uit de Eerste brief van apostel Paulus aan Timoteüs

Allereerst vraag ik u gebeden, smekingen, voorbeden en dankzeggingen te verrichten voor alle mensen, voor koningen en alle hooggeplaatsten, opdat wij, ongestoord en rustig, een in alle opzichten godvruchtig en waardig leven kunnen leiden. Dit is goed en welgevallig in het oog van God, onze heiland, die wil dat alle mensen gered worden en tot de kennis van de waarheid komen. Want God is een, een is ook de middelaar tussen God en de mensen, de mens Christus Jezus, die zichzelf gegeven heeft als losprijs voor allen: op de vastgestelde tijd legde Hij zijn getuigenis af. En ik ben daarvoor aangesteld als heraut en apostel - ik spreek de waarheid, ik lieg niet - om de volken te onderrichten in het ware geloof. Ik wil dus dat op elke plaats waar de gemeente samenkomt om te bidden, de mannen hun handen opheffen in een geest van godsvrucht, die haat en ruzie uitsluit.

Uit een brief van Pater Pio aan de zusters Ventrella

Mijn liefste dochters,

Moge Jezus je hart vullen met zijn goddelijke liefde, en je volledig in Hem omvormen!

Mijn liefste dochters, één brief is genoeg voor jullie allemaal, want jullie hebben maar één hart en één hetzelfde verwachting van Jezus, en dat is jezelf te vervolmaken op de wegen van God. Hoe gezond is het om zo verenigd te zijn met elkaar! Hoe goed en vreugdevol is het voor alle broeders en zusters om op deze manier te leven, met één dezelfde streven. Zo heeft de ware profeet gezongen, en zo is het werkelijk, mijn goede dochters. De vereniging van zielen is als de kostbare olie die verspreid werd over de opperpriester Aaron, zoals de ware psalmist elders nog eens zegt, waar zoveel geparfumeerde drank was dat iedereen die ademde één geur en zoetheid ademde.

Maar ik wil hier niet bij stilstaan. Wat God heeft verenigd door bloed en sentiment is onafscheidelijk, zolang deze God met u regeert, en Hij daar in de eeuwigheid zal regeren.

Houd moed, liefste dochters, wees lief en teder voor iedereen, nederig en moedig, puur en oprecht in alles. Wat voor beter verlangen kan ik vandaag voor jullie hebben, vanuit deze gevangenis waarin ik mezelf bevind, voor jullie heiliging en de mijne?

Wees als kleine bijen, die niets anders in hun leven brengen dan honing en was. Moge uw huis vol zitten met zoetheid, vrede, eenheid, nederigheid en vroomheid in jullie gesprekken. En gezien het feit dat jullie zielen verschillend kunnen zijn en een schrijven van mij aan jullie afzonderlijk vereist kan worden, ondanks jullie gemeenschappelijke doel, zal ik dit indien nodig alsnog doen.

CATECHESE

De missie begint duidelijk thuis. Er is een gemeenschappelijk punt tussen de roeping om gebedsgroepen te zijn en die van het getuigen van het Evangelie in de familie: de emotionele band. In onze gebeden noemen we de Vader, Jezus onze Broeder, de Maagd Maria noemen we Moeder; dat laat zien dat we precies dezelfde termen gebruiken als in het gezinsleven. Op de een of andere manier leidt een gezinsleven ons ertoe om het gebed beter te begrijpen en andersom.

Een vraag: missionarissen in de familie, hoe en waarom?

Een klein altaar in ons huis

Het gezin wordt al gedefinieerd als een "huiskerk" in de dogmatische constitutie van het Tweede Vaticaans Concilie *Lumen Gentium*, maar het is vooral de heilige paus Johannes Paulus II geweest, die dit concept opnam en verdiepte in de apostolische aansporing *Familiaris consortio*. De paus stelt in feite dat de familie, in wezen al geroepen om in de gemeenschap van zijn leden onder de leiding van de Heilige Geest te leven, een plaats wordt waar we concreet leren kennen wat de Kerk is: één lichaam dat verbonden is met Christus - het hoofd.

Op deze manier, ondanks de moeilijkheden die zich voordoen in de gemeenschap van een gezin, heeft de familie niet alleen de plicht om de naastenliefde te leven (in de eerste plaats tegenover degenen die bij elkaar wonen), maar ook de verantwoordelijkheid om zich te manifesteren met zijn eigen leven dat aan Christus toebehoort.

Hoewel dit voor iedereen geldt, geldt dit des te meer voor degenen die de spiritualiteit van Pater Pio willen beleven. Een van zijn eerste spirituele dochters, Nina Campanile, herinnert zich hoeveel belang hij hechtte aan het apostolaat in zijn familie: *"In zijn geestelijke leiding aan ons heeft de Pater zich nooit beperkt alleen tot luisteren naar wat slechts praktijken van vroomheid of spirituele dingen waren, maar ook naar alle activiteiten van onze dag, zodat*

ook deze gedurende het hele leven van ons gezin uitgevoerd zouden worden volgens christelijke, morele en burgerlijke wetten.

Ieder van ons moest als een vuurtoren van de familie zijn; op deze manier richtte het hele gezin zich uiteindelijk tot Pater Pio en het volgen van zijn richtlijnen.”

Het getuigenis van Nina Campanile daagt ons allen uit als leden van de Gebedsgroepen, omdat we -volgens de leer van de Kerk en de aanwijzingen van Pater Pio – geroepen zijn in ons leven het Evangelie te verkondigen en te bidden, en ook om thuis getuigen te zijn. Het feit dat onze familieleden niet altijd in deze dingen met ons delen (soms kunnen ze niet eens hetzelfde geloof met ons delen), kan ons niet vrijstellen van deze kerkelijke aanwezigheid in het gezin, maar het verbindt ons juist persoonlijk, als een tempel van God en het verblijfplaats van de Heilige Geest.

We zouden kunnen zeggen dat ons charisma ons vormt als levende kapellen in onze huizen, ons ervan bewust maakt dat de liefde die ons aan onze geliefden bindt charisma wordt, dat is naastenliefde – liefde; dat innerlijke vuur dat ons bindt aan God en aan onze broeders - juist door gebed.

Missionarissen in de gezinnen

Hoewel het ideaal zou zijn om veel gezinnen samen te laten bidden, laten we in de eerste plaats ons concentreren op gebed "in het gezin", dat wil zeggen op wat ons mensen van gebed maakt onder onze familieleden en vrienden. Het is duidelijk dat we het niet hebben over bepaalde demonstratieve handelingen die vaak juist contraproductief zijn, of over censuur en een moralistische houding, wat weer kan leiden tot een afwijzing van de boodschap van het Evangelie. Bidden "in de familie" betekent de Heilige Geest door ons laten werken, dan zal Hij en niet onze Farizeïsche houdingen over God door onze houding heen spreken. Om dit te doen is het noodzakelijk om een vast punt te hebben, wat essentieel is: *“Jezus gaf hem ten antwoord: “Als iemand Mij liefheeft, zal hij mijn woord onderhouden, mijn Vader zal hem liefhebben en Wij zullen tot hem komen en verblijf bij hem nemen. Wie Mij niet liefheeft, onderhoudt mijn woorden niet; het woord dat gij hoort, is niet van Mij, maar van de Vader die Mij gezonden heeft (Joh. 14, 23-24).* Jezus leeft niet in ons omdat we een teamshirt of het uniform van een broederschap hebben aangedaan. Heilige Ambrosius zegt: “Opdat Hij in ons kan leven, is het noodzakelijk “uw geest te laten genieten van de rijkdom van eenvoud, de schatten van vrede, de zoetheid van genade”. “Om dit doel te bereiken,” vervolgt hij, “... open je hart, ga naar de zon van het eeuwige licht dat ieder mens verlicht (Joh. 1,9).” Het ware licht schijnt op iedereen. Maar als men de ramen heeft gesloten, zal men zichzelf het eeuwige licht ontnemen. Dus, als je de deur sluit van je geest, sluit je Christus ook buiten. Voorwaar, Hij kan zelf binnengaan, maar Hij wil niet binnendringen, Hij wil degenen die niet willen openen tot niets dwingen.

In feite brengt gebed ons in gemeenschap met God, een gemeenschap die echt moet zijn, we moeten Hem ontvangen in ons leven, dat - daarom - een leven is volgens de Geest. Natuurlijk hoort de Heer onze gebeden, ongeacht de mate van heiligheid of zuiverheid van het hart. Veel kerkvaders dringen er echter op aan dat de afstand tot de zonde en een waar pad van bekering de ideale omstandigheden creëren voor onze gemeenschap met God, door gebed.

In de familie “kappelen” zijn - degenen die Hem in hun leven ontvangen - betekent ongetwijfeld de plaats worden waar genade wordt gecommuniceerd aan onze familie. Maar

om dit te doen is het nodig om een plaats te zijn die volledig aan God is gewijd, een plaats die niet door zonde moet worden ontheiligd, maar ook een plaats waar geen wrok kan zijn, hoe klein ook, noch te veel verwennerij naar onszelf: we moeten onze ziel voor Hem openstellen om Hem op de beste manier te ontvangen.

Pater Pio raadde altijd aan om zo'n hoog streven naar heiligheid te hebben, dat hij vergeleek met de *"sinaasappelbomen van de kust bij Genua, die beladen zijn met fruit, bloemen en bladeren, bijna het hele jaar door. Dit komt omdat uw verlangen altijd vruchten moet dragen gedurende hele dag, in alle gelegenheden, maar desondanks mag het nooit ophouden te verlangen naar het doel en de gelegenheid om verder te gaan dan dit. De bloemen herkennen vaak je zwakte, maar behouden ook zowel goede werken als goede verlangens"*. (uit een brief van Pater Pio).

Missionarissen voor het gezin

In ons voortdurende streven om heilig te zijn door de heilige Geest sterk en stevig in ons te houden, zijn we geroepen om voor het gezin te bidden, want we zijn een kleine huiskerk. In *Familiaris consortio* lezen we: "De Kerk bidt voor het christelijk gezin en zij leert het om door een leven in edelmoedige eenstemmigheid het geschenk en de priesterlijke taak die het ontvangen heeft van Christus Hogepriester tot voltooiing te brengen." (n. 59).

Elk lid van de Gebedsgroepen is dat deel van de Kerk binnen de muren van zijn familie, en is daarom geroepen om voor dit gezin te bidden en het op te voeden om de gave van genade te leven, dat ontvangen is in het huwelijk. Gebed voor het gezin wordt spontaan bij ons geboren, vooral de voorbede, omdat we in contact staan met de menselijke en geestelijke gebeurtenissen van de mensen die dicht bij ons zijn en met wie we emotionele banden hebben. Jezus' uitnodiging komt terug in onze gedachten en harten: *"Bid zonder moe te worden"*, vooral wanneer onze voorbeden hun verhooring niet lijken te bereiken. Hier wordt de educatieve rol van gebed zeer belangrijk, en dit leidt ons tot een groter geloof: we moeten God ontmoeten, niet zijn wonderen. Voorbede is belangrijk, omdat het de synthese is van onze nederigheid (we wenden ons tot God als arme mensen die hulp nodig hebben), maar ook van ons geloof in zijn voorzienigheid. Terwijl we bidden, moeten we onszelf echter altijd de woorden van heilige Paulus herhalen: "Gij zijt genaderd tot talloze engelen".

Als we ons ontmoedigd voelen en het lijkt erop dat er niets meer te doen is, is het een moment dat ons geloof ons in de eerste plaats moet laten inzien dat God toch naast ons staat. Op deze manier wordt ons gebed voor de familie een grote getuigenis en vormt het de basis van het familiegebed.

Missionarissen met het gezin

We zijn aangekomen in de kern van het probleem: we beseffen allemaal dat het gebed van het hele gezin, samen, iets belangrijks en echt noodzakelijk is. We kunnen echter niet ontkennen dat het niet zo eenvoudig is. Persoonlijk kom ik uit een familie waar de rozenkrans elke avond gebeden werd. Hoewel ik, net als alle jonge jongens, vaak afgeleid en soms niet bereid was om mee te bidden, geloof ik dat mijn roeping voortkwam uit al die rozenkrans gebeden. Eén ding was me echter duidelijk: ondanks mijn onwil wist ik dat ons familiegebed niet het

resultaat was van een verplichting, maar van de manier van leven van mijn ouders en de grootmoeder van vaderskant.

In de *Familiaris consortio* lezen we: "Een fundamenteel en onvervangbaar element van onderwijs in gebed is de levende getuigenis van de ouders. Door hun eigen concrete dagelijkse levensstijl voeren ze hun eigen vorm van priesterschap uit: door de gewoonte om samen met hun kinderen te bidden, reiken de vader en de moeder diep in hun hart en laten ze sporen achter dat latere levensgebeurtenissen niet in staat zullen zijn te wissen. Laten we luisteren naar de oproep die Paulus VI aan ouders richtte: 'Moeders, leer je je kinderen de christelijke gebeden? Steunt u uw priesters bij de voorbereiding van uw kinderen op de sacramenten van de eerste leeftijd: de Biecht, de Communie, het Vormsel? Maak je ze bewust dat ze, als ze ziek zijn, kunnen denken aan het lijden van Christus? Probeert u hen te leren hoe ze de hulp inroepen van Onze-Lieve-Vrouw en de heiligen? Bid je de Rozenkrans in je familie? En jij, papa, weet je hoe je moet bidden met je kinderen, met het hele huishouden, op zijn minst af en toe? Uw getuigenis, in de gerechtigheid van denken en handelen, ondersteund door een gemeenschappelijk gebed, is het een levensles waard, het is een daad van aanbidding van buitengewone waarde; aldus vrede brengen in het huis: Pax huic domui! Vergeet niet: dit is de manier waarop je de Kerk bouwt!'"

Missionaire mannen en vrouwen

Bidden in het gezin is niet gemakkelijk, soms is het zelfs moeilijk om gewoon voor de maaltijd te bidden. Er is echter een discrete en zeer vruchtbare manier: dat van persoonlijk contact. Juist de ouderen kunnen hier de adviseurs zijn, en zo echte banden creëren en de verzoening aanmoedigen. De familie is een echt belangrijk gebied voor de missie, maar één fundamenteel ding is noodzakelijk: we moeten een stap terug doen voor God. Hij is het die harten bekeert en verandert, wij moeten leren de weg voor Hem te openen. Onze essentiële wapens zijn nederigheid, zwijgzaamheid, goedheid van hart. Een gelovige die ruimte maakt voor God weet hoe hij zichzelf moet verliezen, vooral binnen de muren van zijn huis.

GEBED TOT DE HEILIGE PIO DOOR JOHANNES PAULUS II

Nederige en geliefde Pater Pio,
leer ons, bidden we u,

nederigheid van hart,
zodat we geteld kunnen worden
onder de kleinen van het Evangelie,
aan wie de Vader de mysteries van Zijn Koninkrijk
beloofde te openbaren.

Help ons te bidden zonder op te houden,
er zeker van zijn dat God weet wat we nodig hebben,
zelfs voordat we het Hem vragen.

Verkrijg voor ons de ogen van het geloof
die in staat zullen zijn om het gelaat van Jezus te herkennen
in de armen en de lijdenden.

Steun ons in het uur van de strijd en het oordeel,
en als we vallen, laat ons dan de vreugde van
het sacrament van vergeving beleven.

Schenk ons uw tedere toewijding aan Maria,
Moeder van Jezus en onze eigen Moeder.

Vergezel ons op onze aardse pelgrimstocht
naar het gezegende Vaderland,
waar we hopen aan te komen
om de heerlijkheid van
de Vader, de Zoon en de Heilige Geest in de eeuwigheid
te aanschouwen.

Amen.

